

spørgsmålet om konventionsstatus som spørgsmålet om de facto-status. Direktoratet må blot først vurdere, om den pågældende kan få konventionsstatus. Arbejdsgangen vil stort set svare til den, der kendes i dag, hvor de fleste asylansøgere over for direktoratet blot ansøger om 'asyl' uden nærmere angivelse af, om de ønsker konventionsstatus eller de facto-status. Med ændringen undgås det imidlertid, at en asylansøger, der afstår fra at søge konventionsstatus, men derimod udtrykkeligt kun søger de facto-status, kommer til at falde helt uden for rammerne af EF-asylkonventionen. Det ville være et klart brud på grundprincippet i EF-asylkonventionen om, at der skal foretages en 1.-asylsøgende vurdering efter konventionens kriterier.

Det vil i øvrigt ikke være noget nyt fænomen i udlændingeloven som foreslået at opstille en slags rangorden mellem lovens bestemmelser. Allerede i dag er det således en forudsætning for at få opholdstilladelse af humanitære grunde efter § 9, stk. 2, nr. 2, at den pågældende har søgt om og fået afslag på opholdstilladelse efter reglerne om flygtninge.

4.5. *Ambassadeansøgninger.*

EF-asylkonventionen gør det endvidere nødvendigt at overveje den særlige danske regel i udlændingelovens § 7, stk. 4, om adgang til at indgive *ansøgning om asyl på danske repræsentationer i udlandet*. Denne regel fører nemlig sammenholdt med EF-asylkonventionens bestemmelser til, at Danmark ved en ratifikation af konventionen vil blive forpligtet til at overtage sagen (og asylansøgeren) i tilfælde, hvor ansøgningen indgives på en dansk repræsentation i et andet EF-land. Dette er et klart uacceptabelt resultat, og loven bør derfor ændres, således at reglen ikke finder anvendelse på ansøgninger, der indgives på repræsentationer inden for EF-området. Det er værd at bemærke, at en sådan ændring ikke vil afskære asylansøgere med nære familiemæssige bånd til Danmark fra at få deres sag behandlet her, idet også EF-asylkonventionens regler i visse tilfælde åbner mulighed herfor.

Bestemmelsen i § 7, stk. 4, blev i sin tid indsat i udlændingeloven i mangel af en internationalt bindende regulering af 1.-asylsøgende problematikken. Nu, hvor der i EF-asylkonventionen faktisk er gennemført 1.-asylsøgende kriterier, vil det derfor også være en naturlig konsekvens heraf at begrænse det geografiske anvendelsesområde for § 7, stk. 4, således at be-

stemmelsen ikke længere gælder inden for EF-området.

4.6. *Videregivelse af oplysninger.*

For at EF-asylkonventionen kan fungere i praksis, er det nødvendigt, at der *udveksles oplysninger* mellem medlemsstaterne. EF-asylkonventionen indeholder i artikel 14 og 15 meget detaljerede regler om udveksling af henholdsvis generelle og individuelle oplysninger.

Ifølge konventionens artikel 15, nr. 5, må de oplysninger, der udveksles i medfør af art. 15, kun anvendes 1) til at fastslå, hvilken medlemsstat, der er ansvarlig for behandlingen af en asylansøgning, 2) for at behandle asylansøgningen og 3) for at gennemføre forpligtelserne efter konventionen. Oplysningerne må kun meddeles til de myndigheder og retsinstanser i hver medlemsstat, der har de ovenfor nævnte opgaver.

Art. 15, nr. 5, sætter således grænser for, til hvilke myndigheder – også inden for den modtagende stat – en myndighed må videregive oplysninger, som den har modtaget i medfør af konventionen. Konventionen fraviger på dette punkt de almindeligt gældende danske regler om videregivelse af oplysninger til myndigheder, som har et sagligt behov for dem, herunder reglerne i forvaltningslovens §§ 28 og 31, hvorefter en forvaltningsmyndighed, i det omfang den er berettiget til at videregive en oplysning, også er forpligtet til at gøre det på begæring af en anden forvaltningsmyndighed, hvis oplysningen er af betydning for myndighedens virksomhed eller for en afgørelse, som myndigheden skal træffe.

For at undgå sammenstød mellem konventionens forbud mod videreudlevering af en meddelt oplysning og danske lovbestemmelser i f.eks. skatte- og sociallovgivningen, der hjemler en myndighed ret til at indfordre alle oplysninger fra andre myndigheder, bør der i lovgivningen indføres en bestemmelse, der fastslår forbuddet mod at videregive oplysninger til andre myndigheder i Danmark.

Art. 15, nr. 11, fastslår, at der skal gennemføres kontrolforanstaltninger vedrørende oplysninger, der ikke undergives edb-behandling. Registertilsynet bør udpeges som kontrolinstans vedrørende disse oplysninger.

4.7. *Fremtidige konventioner med lande uden for EF.*

Som nævnt overvejer EF-landene at åbne mulighed for at udvide samarbejdet i henhold til asylokonventionen ved at lade andre stater indgå forpligtelser, der svarer til de i konventionen fastsatte.